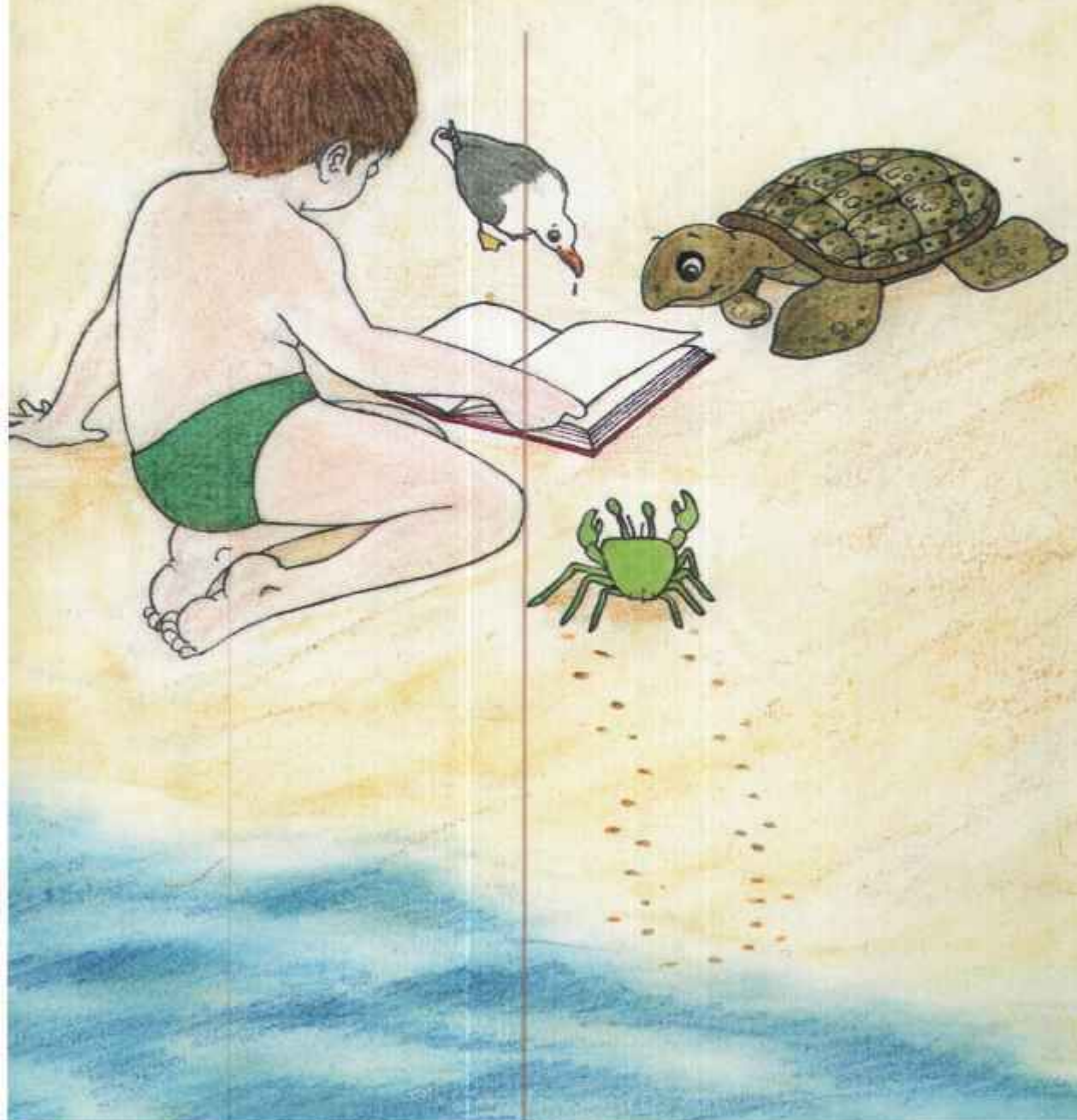

KIRMIZIFARE

ISSN 1300-3291

çocuklar için edebiyat dergisi

Cilt:5 Sayı: 56
Haziran 1996

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisinde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

ISSN 1300-3291
Çocuklar için edebiyat dergisi

Cilt: 5 * Sayı: 56 * Haziran 1996

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

Ayda bir çıkar.

Fiyatı: 140.000TL

Abonelik Bedeli:

Yıllık 12 sayı: 1.500.000TL

Taahhütlü: 2.220.000TL

(Cilt kapağı yıl sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM70.

Yurtdışı taahhütlü: DM85

Baskı: Ayhan Matbaacılık (501 28 65)

Cilt: Sema Cilt Evi (567 86 29)

MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap. Kat:4 80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0212)252 63 75-76 * Faks: (0212)244 08 60

Kapak: Attila Akdeniz

Yağmur Olsam...

"Yağmur olsam da hepinizin toprağına yağsam," derdi sevgili yazarımız **Abbas Cılga**.

Kanser aldı götürdü onu.

Çocuklar için yazmakta olduğu öyküler, öğretmenliğinin ürünü olan ders kitabı çalışmaları kaldı öylece.

Yokluğuna alışmak eşi için, çocukları için, dostları için çok güç olacak.

Kırmızıfare'mizin sayfalarına üzüntü ilk kez giriyor. Bu yüzden bu altın kalpli insanın en belirgin özelliğini sizlere aktarmakla yetineceğim: Açık sözlülük.

Abbas Cılga bütün sevdiklerinin

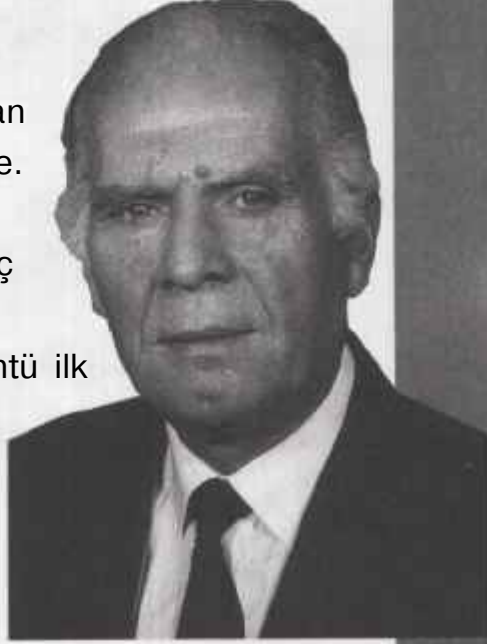
yüzüne düşüncelerini sakınmadan **ABBAS CILGA 1935- 1996**

söylerdi. Belki de arkasında bıraktığı çok sayıda kitabı kadar, bu özelliği de değerli bir miras olacak bizler için.

Sıkıntılarımızı, yapmak isteyip de yapamadıklarımızı, güzel şeyler için debelenişimizi görürdü de, "Yağmur olsam," derdi, "hepinizin toprağına yağsam..."

Senin kadar çalışkan, senin kadar açık sözlü, senin kadar açık yürekli olmaya çalışacağız sevgili Abbas Cılga. Seni unutmadığımızı ancak öyle gösterebiliriz.

Fatih Erdoğın

Resim: John Wiles, İngiltere

İçindekiler

Bir gün okula giderken.....	Fatih Erdoğan	3
Pufpuf Ayı.....	A.A Milne	4
Okuyun!.....	Fatih Erdoğan	14
Fındıkfaresi.....		15
Ayı.....	James Oliver Curwood	19
Çöl Gezegeni/Yıldız Gezegeni.....	Aslı Niyazioğlu	24
Bilim-Oyun.....	Fatih Erdoğan	30
Kitaplar.....		32

Bir günokula giderken

Annem kızdı babama

Babam kızdı ablama

Ablam çantamın kayışını kaydırđı
omzumdan

Yüzümü asa asa bindim servise

Şoför Asım Ağabey dedi: "Gülümse"

Dedim: "İnsanlar beni üzmesine..."

Anlattım

Dedi: "Haklısın hayat çok kötü

Şimdi böyle derin bir kederle

Okula gitmek niye

Gel uzaklara gidelim biz seninle..."

Dedim: "Nereye?"

Dedi ki: "Her yere?"

Bir bastım mı külüstürün gazına

Öğleye Edirne'deyiz en kıyağına

Sonra sınırdan zummmmm!"

Dedim: "Yok benim pasaportum!"

Dedi: "Sınırı kırıp, film icabı geçeriz,

Viyana, Salzburg'da akşamı ederiz

Münih'te bir akşam birası, sana meyve salatası

Paris Londra üstünden koca Grönland Adası

Ev sahibimiz fokla kutup ayısı

Sonra Alaska, Kamçatka ve Sibirya

Gördüğün gibi aslında küçücük dünya.

Ve Azerbaycan üstünden İran

Bir uçan haliyle otoparka ineriz Galata'dan..."

"Ne dersin," dedi Asım, "Gidelim mi?"

Dedim: "Olmaz gidemem.

Anneler bazen sinirli, öfkeli olabilir babalar

Ve inadına şakacıdır ablalar

Ama okuldan dönünce hepsi beni

Büyük bir sevgiyle kucaklar..."

Bir
gün
okula
giderken.

Fatih Erdoğan

Pufpuf Ayı'nın Serüvenleri

KAPLAN ORMANA GELDİ VE KAHVALTI ETMEK İSTEDİ...

A.A.Milne

Resimler : Ernest Shepard

Türkçesi: Gülsevin Kırıl

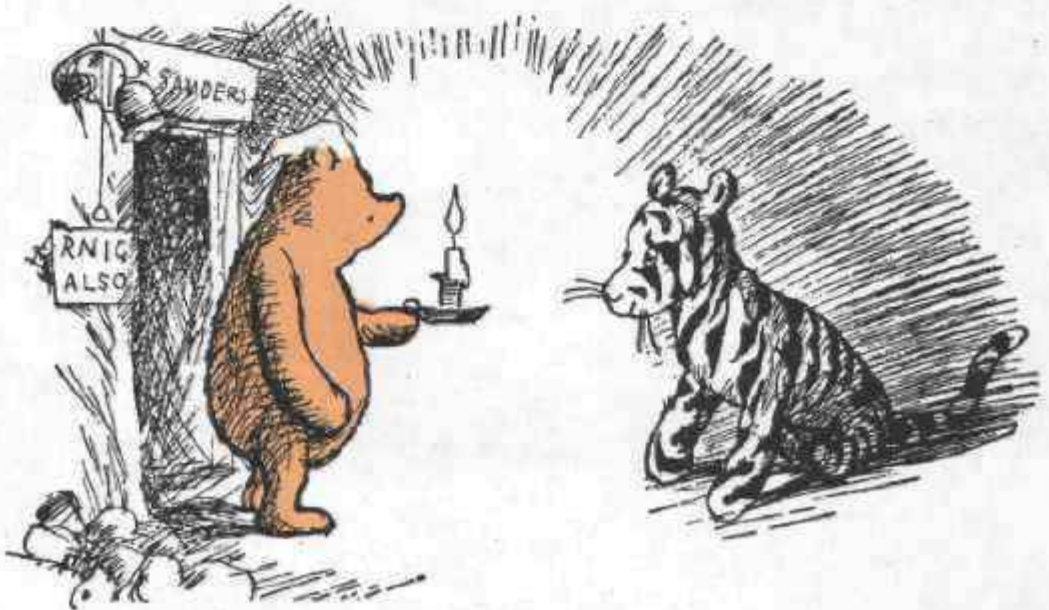
PUFPUF AYI GECEYARISI

birdenbire uyanıp etrafı dinledi.

Sonra yataktan kalktı, mumunu yaktı
ve acaba birisi onun bal dolabına
girmeye mi çalışıyor, diye gidip baktı.

Ama dolapta hiç kimse yoktu, o da
yatağına geri döndü. Sonra, o sesi
gene duydu.

"Hey Domuzcuk, sen misin?" dedi.
Ama değildi.

"İçeri gir, Christopher Robin," dedi.
Ama Christopher Robin girmedi.

"Yarın anlatırsın, Aahia," dedi
Pufpuf, uykulu bir sesle.

Ama gürültü devam etti.

"Harrrravarrrraharrrrrragarrrr," dedi
Her-kim-ise ve Pufpuf fark etti ki,
artık uykulu değildi.

"Ne olabilir ki? diye düşündü.

"Ormanda pek çok ses vardır, ama
bu değişik bir ses. Bu bir hırlama
değil, bir mırlama değil, bir havlama
değil ve bir şiire başlamadan önce
çıkarcığımız bir ses de değil, ama
bir ses işte. Garip bir hayvan
tarafından çıkarılan bir ses ve bu
garip hayvan bu sesi kapımın dışında
çıkarıyor. Öyleyse kalkıp, ona ses
çıkarmamasını söylemeliyim."

Yataktan kalktı ve ön kapıyı açtı.

"Merhaba!" dedi Pufpuf, dışarıda
birisi olabileceğini düşünerek.

"Merhaba!" dedi Her-kim-ise.

"Oh!" dedi Pufpuf. "Merhaba!"

"Merhaba!"

"Ya, demek oradasın!" dedi Pufpuf.
"Merhaba!"

"Merhaba!" dedi Garip Hayvan,
bunun ne kadar süreceğini
düşünerek.

Pufpuf dördüncü kez, "Merhaba!"
diyecekken caydı ve bu sefer, "Kim
o?" dedi.

"Ben," dedi bir ses.

"Ya!" dedi Pufpuf. "İçeri gelsene,"

Böylece Her-kim-ise içeri girdi ve o
ve Pufpuf mum ışığında birbirlerine
baktılar.

"Benim adım Pufpuf Ayı," dedi
Pufpuf.

"Benim adım Kaplan," dedi Kaplan.

"Ya!" dedi Pufpuf, çünkü daha
önce hiç böyle bir hayvan
görmemişti. "Christopher Robin seni
tanıyor mu?"

"Tabii tanıyor," dedi Kaplan.

"Eh," dedi Pufpuf, "şimdi gece
yarısı, uyumak için güzel bir zaman.
Yarın sabah kahvaltıda biraz bal
yeriz. Kaplanlar bal sever mi?"

"Onlar her şeyi severler," dedi
Kaplan neşeyle.

"Eğer yerde yatmayı da severlerse,
ben yatağıma döneyim," dedi Pufpuf,
"Yarın sabah bir şeyler yaparız. İyi
geceler." Yatağına yattı, hemen
uyudu.

Sabah uyandığında ilk gördüğü
şey, aynanın karşısında kendisine
bakan Kaplan' di.

"Merhaba!" dedi Pufpuf.

"Merhaba!" dedi Kaplan. "Bana çok
benzeyen birisini buldum. Oysa tek
olduğumu sanıyordum."

Pufpuf yataktan çıktı ve ona
aynanın ne olduğunu anlatmaya
başladı, ama tam en ilginç yere
gelmişti ki, Kaplan:

"Özür dilerim, ama masana
tırmanan bir şey var, " dedi ve koca

6

bir Harrrravarrrrraharrrrragarrrr'la masa örtüsünün ucuna atladı, örtüyü yakaladı, yere çekti ve kendi etrafında üç kez doladı. Odanın arka tarafına yuvarlandı ve korkunç bir boğuşmadan sonra, başını dışarı çıkardı ve neşeyle "Kazandım mı?" diye sordu.

"O benim masa örtüm," dedi Pufpuf, Kaplan'ı çözerken.

"Ben de ne olduğunu merak etmiştim," dedi Kaplan.

"Masanın üzerine örtersin ve üzerine eşyalarını koyarsın."

"O halde, ben bakmadığım sırada neden beni ısırma kalktı?"

"Isırmaya çalıştığını sanmıyorum," dedi Pufpuf.

"Denedi," dedi Kaplan, "Ama ben

ondan çok hızlıydım."

Pufpuf örtüyü yeniden masaya serdi ve üzerine koca bir kase bal koydu. Kahvaltıya oturdular. Oturur oturmaz, Kaplan ağzına koca bir parça bal aldı ve başını bir yana eğerek tavana baktı ve diliyle keşfetme sesleri, düşünme sesleri ve hımm-burada-ne-varmış sesleri çıkardı... Sonra, çok kararlı bir sesle:

"Kaplanlar bal sevmez," dedi.

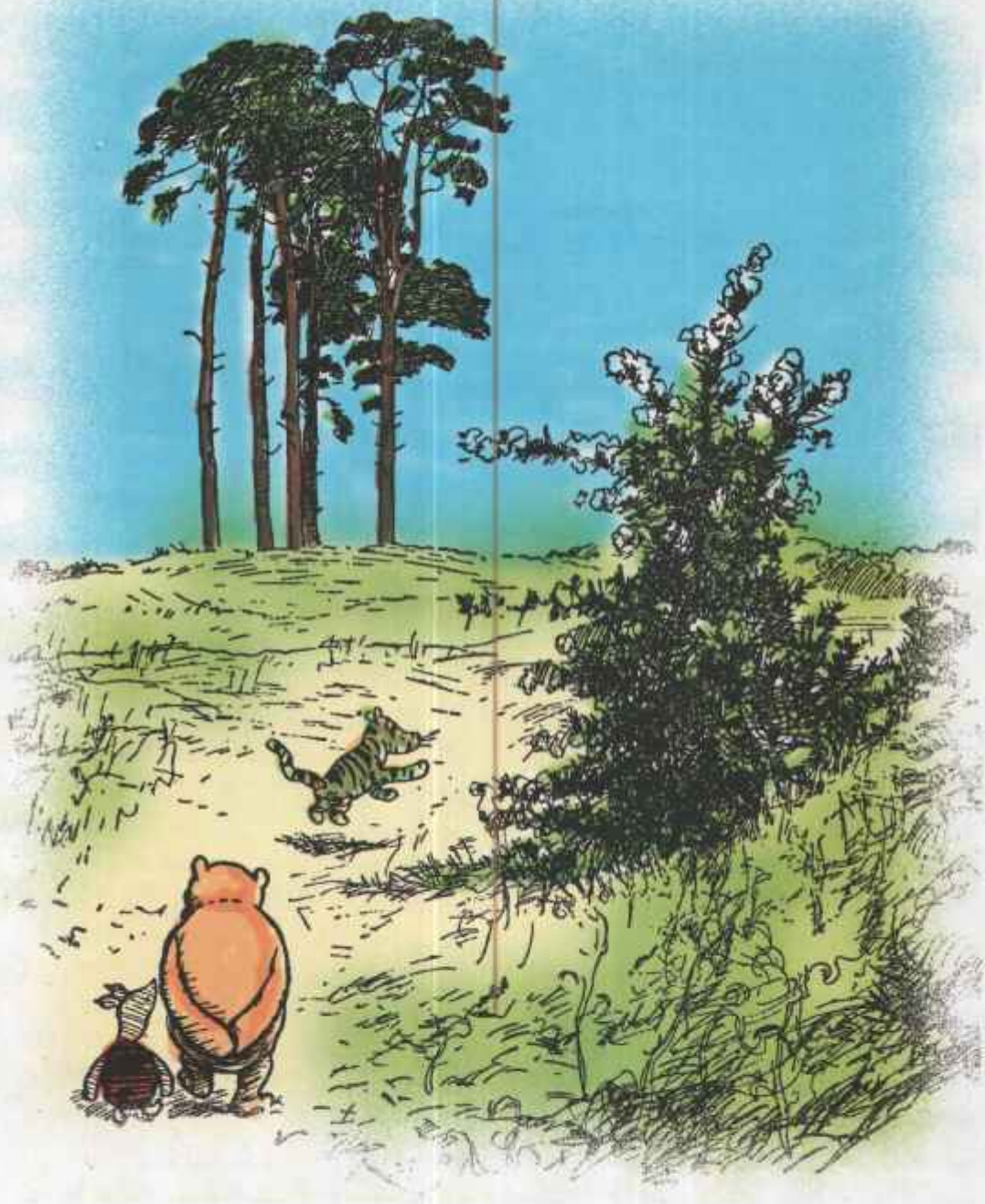
"Yaa!" dedi Pufpuf, sesinin Üzgün ve Kederli çıkmasına çalışarak, "Her şeyi severler sanırdım."

"Bal dışında her şeyi,"

Pufpuf belli etmese de, buna pek sevindi ve kahvaltısını bitirir bitirmez, Kaplan'ı Domuzcuk'un evine götüreceğini, böylece Kaplan'ın Domuzcuk'un mısır saplarını deneyebileceğini söyledi.

"Teşekkür ederim, Pufpuf," dedi Kaplan, "Çünkü kaplanların en sevdiği şey mısır sapıdır."

Böylece kahvaltıdan sonra Domuzcuk'u görmeye gittiler ve yolda Pufpuf, Kaplan'a Domuzcuk'un etrafında sıçranılmasından hoşlanmayan Çok Küçük bir Hayvan olduğunu ve ilk karşılaştıklarında çok sıçramamasını söyledi. Ağaçların

arkasında saklanıp, bakmadığı zamanlarda Pufpuf'un gölgesine sığıran Kaplan, kaplanların yalnızca kahvaltıdan önce sığıradıklarını ve biraz mısır sapı yer yemez Sessiz ve Terbiyeli olduklarını anlattı. Yavaş yavaş Domuzcuk'un evine vardılar, kapısını çaldılar.

"Merhaba, Pufpuf," dedi Domuzcuk.

"Merhaba, Domuzcuk. Bu Kaplan."

"Öyle mi? dedi Domuzcuk, masanın öteki ucuna kayarken, "Kaplanların daha küçük olduğunu sanıyordum."

"Büyük olanları küçük değildir." dedi Kaplan.

"Kaplanlar mısır sapı seviyorlar," dedi Pufpuf, "Biz de bu yüzden buraya geldik, çünkü zavallı Kaplan daha kahvaltı etmedi."

Domuzcuk mısır sapı kâsesini Kaplan'a doğru itti ve "Buyur, ye," dedi. Sonra Pufpuf'un yanına kaydı ve böylece kendini çok daha cesur hissedip, "Demek sen Kaplan'sın? Pekâlâ!" dedi, kayıtsız bir ses tonuyla. Ama Kaplan hiçbir yanıt vermedi, çünkü ağzı mısır sapıyla doluydu.

Uzun süren bir hapur hupur sesinden sonra:

"Mee-uuu o a uuu"

Ve Pufpuf ve Domuzcuk, "Ne?" deyince, "Özüüüz riim," dedi ve bir anlığına dışarı çıktı.

Geri döndüğünde kesin bir edayla:

"Kaplanlar mısır sapı sevmez." dedi.

"Ama bal dışında her şeyi sevdiklerini söylemiştin," dedi Pufpuf.

"Bal ve mısır sapı dışında her şeyi" diye açıkladı Kaplan.

Bunu duyunca, Pufpuf, "Ya, anlıyorum!" dedi ve Kaplanların mısır sapı sevmediğine memnun olan Domuzcuk, "Devedikenine ne dersin?" diye sordu.

"Devedikeni," dedi Kaplan, "Kaplanların en sevdiği şeydir."

"Öyleyse gidip Aahia'yı bulalım," dedi Domuzcuk.

Böylece üçü yola koyuldu, yürüdüler, yürüdüler, yürüdüler ve sonunda Ormanın Aahia'nın yaşadığı bölümüne geldiler.

"Merhaba Aahia," dedi Pufpuf. "Bu Kaplan."

"Ne?"

"Bu," diye açıkladı Pufpuf ve Domuzcuk. Ve Kaplan, hiçbir şey demeden en neşeli gülümsemesiyle gülümsedi.

Aahia Kaplan'ın etrafında önce bir yönde döndü, sonra diğer yönde döndü.

"Bu ne demiştin?" diye sordu Aahia.

"Kaplan."

"Hımm!" dedi Aahia.

"Yeni geldi," diye açıkladı Domuzcuk.

"Hımmmm!" dedi Aahia yeniden.

Uzun bir süre düşündü ve sonra,

"Ne zaman gidiyor?" diye sordu.

Pufpuf, Aahia'ya Kaplan'ın Christopher Robin'in çok iyi bir dostu olduğunu ve Ormanda kalmaya geldiğini açıkladı ve Domuzcuk Kaplan'a Aahia'nın dediklerine aldırmamasını, çünkü onun sürekli üzgün olduğunu açıkladı ve Aahia Domuzcuğa tam tersine, bu sabah özellikle neşeli olduğunu açıklıyordu ki, Kaplan dinleyenlere daha kahvaltı yapmadığını açıkladı.

"Bir şey vardı, biliyordum," dedi Pufpuf. "Kaplanlar sürekli devedikeni yerler, bu yüzden seni görmeye geldik, Aahia."

"Demek öyle, Pufpuf."

"Ah, Aahia, seni görmek istemediğimizi söylemek istemedim."

"Kaplan."

"Bu taraftan, Kaplan"

Aahia, en devedikeni gözüken devedikeni öbeğine doğru yolu gösterdi ve öbeğe bir çifte attı.

"Doğum günüm için sakladığım küçük bir öbek," dedi; "Ama sonuçta, doğum günleri nedir ki? Bugün varlar, yarın yoklar. Buyur ye, Kaplan."

Kaplan teşekkür etti ve biraz endişeyle Pufpuf a baktı.

"Bunlar gerçekten devedikeni mi?"

"Evet," dedi Pufpuf.

"Hani Kaplanların en sevdiği.."

"Doğru," dedi Pufpuf.

"Anlıyorum," dedi Kaplan

Sonra bir ağız dolusu devedikenini ağzına doldurdu ve koca bir çatırtıyla

"Tabii tabii. Ama şu yeni çizgili arkadaşın---doğal olarak kahvaltısını etmek istiyor. İsmi ne demiştin?"

çığnedi.

"Ayyy!" dedi Kaplan.

Yere oturdu ve pençesini ağzına

koydu.

"Ne oldu?" diye sordu Pufpuf.

"Acı!" diye mırıldandı Kaplan.

"Arkadaşını," dedi Aahia, "bir arı ısırmış olmalı."

Pufpuf un arkadaşı, dikenleri çıkarmak için kafasını sallamayı bırakıp, Kaplanların devedikeni sevmedikleri belirtti.

"Madem öyle, mükemmel bir öbeği niye bozdun?" diye sordu Aahia.

"Ama demiştin ki," diye başladı Pufpuf-"demiştin ki Kaplanlar bal ve mısır sapı dışında her şeyi severler."

"Ve devedikeni," dedi Kaplan, şimdi dili dışarda döne döne koşuyordu.

Pufpuf ona kederle baktı.

10

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Domuzcuk'a.

Domuzcuk bu sorunun yanıtını biliyordu ve hemen gidip Christopher Robin'i görmeleri gerektiğini söyledi.

"Onu Kangu'nun yanında bulursunuz," dedi Aahia ve Pufpuf a yaklaşp, yüksek bir sesle fısıldadı:

"Arkadaşına jimnastiğini başka bir yerde yapmasını söyleyebilir miydin? Birazdan öğle yemeğimi yiyeceğim ve ben başlamadan yamyassı olmasını istemem. Önemsiz bir ayrıntı ve ben huysuzluk yapıyorum, ama sonuçta hepimizin kendimize özgü yönleri var, değil mi?"

Pufpuf ciddiyetle başını salladı ve

Kaplan'a seslendi:

"Hadi gel, gidip Kangu'yu görelim. Eminim, onda sana uygun çok kahvaltı vardır."

Kaplan son kez döndükten sonra, Pufpuf ve Domuzcuk'un yanına geldi.

"Acı!" diye dostça ve büyük bir gülümsemeyle açıkladı. "Hadi!" dedi ve koşarak uzaklaştı.

Pufpuf ve Domuzcuk onun arkasından yavaş yavaş yürüdüler. Yürürlerken, Domuzcuk hiçbir şey demedi, çünkü hiçbir şey düşünemiyordu. Pufpuf hiçbir şey demedi, çünkü bir şiir üzerinde düşünüyordu. Düşünmesi bitince, başladı.

Küçük Kaplancık ne yapacak?

Yemezse eğer, küçük kalacak.

Ne bal, ne mısır sapı ne de devedikeni seviyor.

Ya tadını beğenmiyor, ya da dikenler batıyor.

Bir hayvanın sevebileceği tüm o güzel şeyler

Ya boğazından kayıyor ya diline takılıyor.

"Zaten yeterince büyük," dedi Domuzcuk.

"Aslında çok büyük değil."

"Ama öyle gözüküyor."

Pufpuf bunu duyunca biraz daha düşündü ve sonra kendi kendine

mırıldandı.

Bilmiyorum, ağırlığı kaç kilo, kaç kuruş ya da kaç lira

Bildiğim, daha büyük görüldüğü durmadan sıçradıkça.

"İşte, şiirin tamamı böyle," dedi.
"Sevdin mi, Domuzcuk?"

"Kuruşlar ve liralara dışında sevdim," dedi Domuzcuk. "Burada bulunmaları gerektiğini sanıyorum."

"Kilolar gelince, gelmek istediler." diye açıkladı Pufpuf. "Ben de onları içeri aldım. Şiir yazmanın en iyi yöntemi budur, bir şeylerin gelmesini sağlamak."

"Ya, bunu bilmiyordum," dedi Domuzcuk.

Bütün bu zaman süresince, Kaplan önlerinde sıçrayıp durdu, kimi zaman da dönüp, "Bu taraftan mı?" diye sordu—ve sonunda Kangu'nun evine vardılar, Christopher Robin de oradaydı. Kaplan onun yanına koştu.

"Demek buradasın, Kaplan!" dedi Christopher Robin. "Bir yerlerde olacağını biliyordum."

"Ormanda bir şeyler buluyordum," dedi Kaplan ciddi bir sesle. "Bir pufpuf buldum, bir domuzcuk buldum ve bir aahia buldum, ama hiç kahvaltı bulamadım."

Pufpuf ve Domuzcuk geldiler,

Christopher Robin'e sarılıp, neler olduğunu anlattılar.

"Sen Kaplanların ne sevdiğini biliyor musun?" diye sordu Pufpuf.

"Çok düşünürsem bulabilirim sanıyorum," dedi Christopher Robin, "Ama Kaplanların bildiğini sanırdım."

"Biliyorum," dedi Kaplan. "Bal, mısır sapı ve bu acı şeylere ne deniyordu?"

"Devedikeni"

"Evet, devedikeni dışında her şeyi."

"Pekâlâ, o zaman Kangu sana kahvaltı verebilir."

Böylece Kangu'nun evine vardılar ve Ru birer kez, "Merhaba Pufpuf," ve "Merhaba Domuzcuk," dedi ve iki kez "Merhaba Kaplan," dedi, çünkü bunu daha önce hiç söylememişti ve çok hoşuna gitti. Kangu'ya niçin geldiklerini anlattılar, Kangu sevecen bir sesle, "Kaplan, şekerim, dolabıma bak bakalım, seveceğin bir şey var mı?" dedi. Kangu, Kaplan'ı görür görmez ne kadar büyük gözükürse gözüksün, onun Ru kadar şefkate ihtiyacı olduğunu anlamıştı.

"Ben de bakabilir miyim?" dedi Pufpuf, tam da kendini saat on bir dolaylarında hissettiği gibi hissediyordu. Küçük bir kutu süt buldu ve içinden bir ses Kaplanların sütü pek sevmediklerini söyledi. O da, sütle birlikte kendisini kimsenin rahatsız etmeyeceği bir köşeye

çekildi.

Kaplan burnunu ve pençesini şuna buna soktukça, pek çok Kaplanların sevmediği şeylerden buldu. Dolaptaki her şeyi bulduğunda ve hiçbirisini yiyemediğini anladığında, Kangu'ya "Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu.

Ama Kangu ve Christopher Robin ve Domuzcuk, hepsi Ru'nun etrafında toplanmışlar, onun Malt özünü yemesini seyrediyorlardı. Ru, "Zorunda mıyım?" diyordu ve Kangu, "Ru, hayatım söz vermiştin, hatırlasana," diyordu.

"Bu ne?" diye fısıldadı, Kaplan Domuzcuk'a.

"Onu Güçlendirecek İlaç," dedi Domuzcuk. "Ru ondan nefret ediyor."

Kaplan yanlarına yaklaştı ve Ru'nun iskemlesinin arkasına geçip, öne eğildi ve birdenbire dilini çıkarıp hop diye içeri çekiverdi. Kangu, şaşkınlıkla sıçradı ve ancak kaybolmadan önce kaşığı yalayıp Kaplan'ın ağzından dışarıya çekebildi. Ama Malt özü gitmişti.

"Kaplan, şekerim!" dedi Kangu.

Ru, "İlacımı içti, ilacımı içti, ilacımı içti!" diye neşeli bir şarkı tutturd. Bunun şahane bir şaka olduğunu düşünüyordu.

Sonra Kaplan tavana baktı, gözlerini kapattı ve acaba dışarda bir parça unuttum mu diye diliyle ağzının etrafını temizledi, temizledi, temizledi ve yüzüne huzurlu bir gülümseme yayıldı. Sonunda, "İşte Kaplanlar bunu sever!" dedi.

Bu, Kaplan'ın neden daha sonraları hep Kangu'nun evinde yaşadığını ve kahvaltıda, yemekte ve çayda Malt özü yediğini açıklıyor. Ve Kangu bazen, onun güçlenmeye ihtiyacı olduğunu düşündüğünde, yemeklerden sonra ona bir iki kaşık Ru'nun ilacından veriyor.

"Bence," dedi Domuzcuk Pufpufa, "Zaten yeterince güçlü."

"ŞİİR YAZIN, şiir yazın..." dedi konuklarına. İlkokul birinci sınıfın öğretmeni idi. Bir araştırma için sınıfına gelmiş olan iki üniversite öğrencisine söylüyordu bunları. "Şiir yazın," dedikten sonra hemen kendi

Okuyun!..

"Şanlı bayrak
Senin için döktüğümüz
Al kanlara bir bak..."

Sınıfta gürültü arttı. Şiirinin devamını okumadı öğretmen. Elinde ortası kalın, iki yanı ince tahta bir çubuk vardı. Çubuğu öteki elinin ortasında şaklattı ve sınıfın ortasına doğru ilerledi. Çocuklar önlerindeki alfabenin bir sayfasını yüksek sesle okumaya çalışıyorlardı. Belli ki orada yazılanları çoktan ezberlemişlerdi. Düzensiz bir koro halinde sınıfta bir uğultu oluşturuyorlardı. Bu uğultu dalga dalga yükselip alçalıyor, öğretmen de gülümseyerek, "Bakın okuyorlar," diye gururlanıyordu.

Sesler iyice düzensizleşince haykırdı:

"Okuyun ulan!"

Çocukların sesleri birden yükseldi. Ezberledikleri satırları heyecanla tekrarlamaya başladılar. Tak, tak! diye iki ses duyuldu. "Uyy!" dedi çocuğun biri kafasını okşayarak. Öğretmenin sopası kafasına inmişti. Ötekinin sesi çıkmadı, ama yüzü kıpkırmızı oldu. Sopianın çok acıttığı belliydi, çünkü sopianın çok uzağındaki çocuklar bile büzülmüşler, acı acı haykırarak okuyorlardı. Öğretmen gururla konuk

üniversite öğrencilerine döndü. Şiirini baştan aldı:

"Şanlı bayrak
Senin için döktüğümüz
Al kanlara bir bak..."

Bu millet
tarihin şanlı sayfalarındaaaa..."
Okumayı kesti. Hızla sınıfın ortasına yürüdü. Tak! Tak! Tak!

Sopa üç kafanın üzerinde dolaştı.
"Bunlar adam olmaz," dedi sırtarak. Sonra, "Şiir yazın!" dedi.

Sopayı kafalarına yiyen çocuklar sıralarına büzülmüşler, hızlı hızlı kafalarını oğuştururken ağlamaklı bir ses tonuyla okuyorlardı.

"Okuyun lan!" diye bağırdı öğretmen yine. Sonra konuklarına dönerek, "Mum gibidirler," dedi. "Disipline çok önem veririm."

Çocuklar ezberledikleri satırları inişli çıkışlı seslerle okumayı sürdürüyorlardı. Üniversiteli konuk öğrenciler yüzlerinde donmuş gülümsemeleriyle öylece kalakalmışlardı. Öğretmen, "Haydi öteki sorunuzu sorun," dedi. Konuk öğrenci toparlanıp önündeki anketten soruyu okudu:

"Eğitim

kurumlarındaki başarıyı belirleyen etkenler sizce nelerdir?"

"Öğretmen başını yana yatırarak politikacılar gibi konuşmaya başladı:

"Memleketimiziiiiin birlik ve beraberlik içindeeee, muassır medeniyet seviyesineee..." Birden hışımla yerinden fırladı. Ortası kalın kenarları ince sopası sayısız kafayı okşadı. "Okuyun!" diye haykırdı yine.

Fatih Erdoğan

Fındıkfare'si

Kırmızıfare abonelerinin çıkardığı dergi

21 Nisan 1996

Sergili Fatih Abi,

Ben, Yeni Yıldız İlkokulu 2-A
sınıfından bir öğrenciyim. Benim
şirimi Kırmızıfare arkadaşına
basar mısınız?

PROFESÖR GÜVEN KÜLEKÇİ

Oldu Profesör Güven,
Bitti Doçentlik'i,
Sevindirdi Salı günü,
Mehmetler ailesini.

* * *
Herkesin telefonu çınlatılıyor,
Profesör oldu Güven deniyor.

Ilgın KÜLEKÇİ

Ben bu şiiri annemin Profesör oldu-
ğu gün için yazdım. Ve Kırmızıfare'ye
basılmasını istedim.

Ilgın Külekçi

İNSAN HAKLARI

Dünyada bazı varlıklar vardır.
Bunların adları insanlardır.
İnsanların zengini, fakiri vardır.
Ama en sonunda hakları vardır.

✕
İnsan hakları iyiyi seçer,
İyiliği bilmeyen vurufta geçer.
Çocuğa, gence, yaşlıya.
Hakları tanınmalı,
Hakları tanınmalı ki insan olmalı.

yazan=Fatih Yangın

- Veremle Savaş -

Yemeğimizi zamanında yiyelim,

Zamansız yiyipte,

Vereme sürüklenmeyelim.

BCG aşısı olalım,

Hastalığa yakalanmayalım.

Hasta olana yaklaşıp,

Besini iyi almayıp,

BCG aşısı almayıp,

Vereme yakalanırsın,

Belki para bulmayıp,

Toprağın olursun.

Gel asıdan korkma

Doktor amcağı dinle, asılanı iyi ol

Hastalığa güle güle

Şiirle ilgili söz

- Her sarı beniz verem değildir.

3.29.1998
Perşembe

DOĞA
SEVGİSİ

Her gün bir fidan diksek;
Yurdumuz yemyeşil olacak;
Ama ne kadar söylesek bizi
Duyan olmayacak.

Yere çöp atmayın;
Atanları uyuralım;
Bu arada, ağaç dümanlarını da,
Unutmayalım.

HOSÇAKAZIN!!

Hande Gez
4-A
1902

Çapa İlk Öğretim
Okulu.

DİKKAT!

Yazılarınızı gönderirken, eğer yakın bir zamanda bize fotoğraf göndermemişseniz, yazılarınızla birlikte postalamayı unutmayın. Bu fotoğrafınız vesikalık olabileceği gibi, ailenizle birlikte çektiğiniz bir fotoğraf da olabilir.

AYI

"Ayı" filminin romanı

James Oliver Curwood

Türkçesi: Ali Avni Öneş

ORMAN YANGINI

MİKİ İLE NİUAYA, özellikle ayı yavrusuna, yeniden bir arada bulunmak ve arkadaşlık bağlarını yeniden düğümlemek olağanüstü bir şey değilmiş gibi geliyordu. Kış uykusu süresince ayının boyunun büyümüş olmasına rağmen kafasında hep aynı anılar yer etmişti. Kışın Miki'nin başından geçmiş olan karmakarışık olaylardan habersiz, son dört ay süresince olağanüstü hiçbir şey geçmemiş gibi beslenmeye devam ediyordu.

Köpek de sanki arkadaşlıkları arasındaki kesilme dört aylık değil de, bir günlük ya da bir haftalıkmiş gibi eski davranışlarına tekrar başladı. Belki de başından geçen bütün olayları Niua'ya anlatmaya çalışmıştı. Eski sahibi Challoner'i garip bir şekilde buluşu ve tekrar kaybedişini, büyük ve küçük iki Nanette'e nasıl rastladığını ve onlarla bir süre, kendilerini dünyadaki her şeyden daha çok severek yaşadığını söyleme isteğini duymuş olmalıydı.

Uzakta, kuzeydoğudaki eski

kulübe, vaktiyle Nanette'le bebeğinin oturmuş olduğu kulübe, şimdi onu kendine çekiyor ve köpek ilk on beş günlük av süresince Niua'yı oraya götürmeye çalışıyordu.

Ancak bu başıboş dolaşmalarının üçüncü haftasında kulübeye vardılar. Orada hiçbir şey değişmemişti ve açıklığın kıyısını gözden geçirdikleri sırada Miki'nin umutsuzca beli büküktü. Orada ne duman, ne başka bir hayat izi vardı. Pencere kırılmıştı, bunu herhangi bir meraklı hayvan, belki de bir ayı yapmıştı.

Miki yaklaştı, pençelerini çerçeveye dayadı ve içerinin havasını kokladı. Koku hâlâ oradaydı, ama öylesine hafifti ki, hayvancağız güçlkle alabildi. Büyük oda hemen hemen boştu, orada yalnız soba, bir masa ve birkaç basit eşya kalmıştı. Başka her şey gitmişti.

Miki bir ay süresince, ne zihninde izleyebileceği, ne iyice anlayabileceği bir büyüye kapılarak kulübenin yakınlarında avlanmakta directti. Niua bir zaman duruma karşı koymadı. Sonra sabrı tükendi, keyfince gezip

dolaşmak üzere üç günlük bir geziye çıktı. Miki, dostluğu devam ettirmek için yeniden onu izlemek zorunda kaldı.

Temmuz başında, meyvalar mevsimi girdiğinde kulübenin yüz kilometre kadar kuzeydoğusunda ve Niua'nın doğduğu ülkenin sınırında bulunuyorlardı.

Fakat bu *bebe-nak um geda*, büyük kuraklık ve ateş yazında meyvalar yoktu. Haziran ortasından beri kurşuni bir sis titrete dalgalar halinde ormanların üzerinde süzölmeye başlamıştı. Üç haftadır da yağmur yağmamıştı. Geceler bile yakıcı oluyordu. Her gün posta şefleri bölgelerini kaygılı gözlerle yokluyorlardı ve 1 Ağustos'tan beri yirmi kadar melez ve kızılderili yangın koklamak için her yöne koşuyorlardı.

5 Ağustos geldiğinde Miki ve Niua bataklık bir arazide yol alıyorlardı. Bu alçak kısımlarda, boğucu bir sıcaklık vardı. Niua dilini sarkıtmıştı, Miki kara ve uyuşuk günün ışığında bile ölgün bir su ile dolu bir çukuru andıran dere boyunca soluyarak yürüyordu. Gökyüzü uğursuz bir parıltı ile kızarıyor, fakat güneş gözden kayboluyordu. Işınları, yerin üzerinde kalınlaşmakta olan sisi delmek için boşuna uğraşıyordu. Miki ile Niua bu artmakta olan karanlık

bulutun içine girmiş değillerdi, çünkü bir oyukta, yani çevreden daha aşağıda engebeli bir arazi parçasında bulunuyorlardı.

Sekiz kilometre uzakta, yorgun hayvan bacaklarının ve korkunç yangının tehdidinin önünden kaçan ağır gövdelerinin birbirine çarpışının gürültülerini duyabilirlerdi. Bunun yerine kurumuş bataklıkta tembel tembel dolaştılar; kıyıya vardıklarında öğle olmuştu; yeşil bir ağaç dizisini geçerek küçük bir tepenin ucuna çıktılar. Ne biri ne öteki henüz kızgın ormanların o korkunç deneyini yaşamışlardı. Şimdi bu dehşeti tanıyacaktı. Zaten öğrenme dönemine de ihtiyaç yoktu. Binlerce kuşaktan beri birikmiş olan içgüdüleri beyinlerinde ve organlarında açığa vurdular. Dünyaları İskutao'nun, ateş şeytanının pençesi altındaydı. Gece gibi kapkaranlık bir ölüm çarşafı doğudan batıya doğru her yanı sarıyordu. Bataklığın geçip geldikleri öteki yakasında, ilk morumsu alev kıvrımlarını görebildiler. Aynı yönden, şimdi çıkmış oldukları çukurdan, bir çağlayanın uzak uğultusunu andıran boğuk ve monoton bir gürleme ile kavurucu bir rüzgâr geliyordu. Bir yön almaya çalışarak bekliyor ve seyrediyorlardı; bu büyük olay karşısında içgüdüleri bir anda zeka ve yargılama gücü

halini almıştı.

Niua, bütün ayılar gibi kısa görüşlüydü. Ne onlara doğru akıp gelen kara duman boğuntusunu, ne de alçak araziye atılan alev kollarını ayırt edebiliyordu. Fakat bunu duyabiliyordu. Burnu kırış kırış olmuştu ve şahin gibi delici gözlerine rağmen büyülenmiş olduğu yerde kalan Miki'den önce kaçmaya hazırlanıyordu.

Yangının sessiz öncüsü olan ilk kül serpintileri, ilk duman bulutu güneyden inmeye başladı. İşte o zaman Miki garip bir inleyişle döndü, fakat başa geçen Niua oldu, onun ataları binlerce yüzyıllar boyunca

binlerce kere bu şaşkınca ölüm koşusunu yapmışlardı. Kulaklarını kıstırmış, kuzeye doğru yol alıyordu. Miki üç kere başını çevirip hemen arkalarından dört nala gelen tehlikeye baktı, ama ayı yüksekliklerin, büyük göllerin ve açık ovaların bulunduğu kuzeye doğru giderken bir an bile durmadı.

Yalnız değillerdi. Bir geyik, yel gibi yanlarından geçti. Niua'ya içgüdüğü:

"Çabuk, çabuk, çabuk!" diye bağıırıyordu. "Fakat daha uzağa! Çünkü ateşten daha hızlı giden geyik çok geçmeden bitkinlikten düşecek ve alevlerin avı olacak. Acele edin, fakat dayanın!"

Ve Niua sakince, sabırla yürüyüşüne devam etti.

Sık ormanda, reçine yüklü dallar patlayıcı madde külçeleri gibi ateşlenen çamlar ve sedirler arasında yangın korkunç bir böğürtü ile yayılıyordu. Bu alevler içindeki dünyada tek bir çığlık, göğsü doğru şu biricik yakarış yükselebilirdi: Su! Su! Su!... Suyun bulunduğu her yerde umut ve hayat kalıyordu. Bu büyük tehlike anında ırkların birbirinden hoşnutsuzluğu, vahşi hayatın düşmanlıkları unutulmuştu. Bütün göller birer kurtuluş limanı halini alıyordu.

Yanılmaz içgüdüğü ve arkalarından boşanmış olan ateş fırtınasının gürlemelerinin, böğürmelerinin kamçılıdığı koku alma duyusu ile, Niua bu sığınaklardan birine vardı. Miki kendini tamamen kaybetmişti, duyu organları körleşmişti, burun delikleri alevler dünyasınınkinden başka koku almıyordu, gözü kapalı gibi arkadaşını izlemişti.

Gölün batı kıyısını yangın kuşatmıştı ve suların içi çoktan sık bir kalabalıkla dolmuştu. Bu pek geniş olmayan, hemen hemen yuvarlak bir göldü. Çapı iki yüz metreyi geçmiyordu. Kıyının biraz ötesinde yirmi kadar geyik ve sığır bulunuyordu; bunların bazıları yürüyordu, fakat çoğu başları sudan

dışarda olarak ayaklarını yere basıyorlardı. Daha kısa bacaklı sayısız başka hayvanlar, suyun yüzünde durabilmek için çırpınarak şuraya buraya gidip geliyorlardı. Kıyıda, Niua ile Miki'nin durdukları yerin yakınında, aptal aptal sesler çıkararak gevezelik eden kocaman bir kirpi duruyordu, sanki yemek yediği sırada rahatsız edilmiş gibi görünüyordu, sonunda o da suya girdi. Biraz uzakta, bir yaban kedisi ile bir tilki, ölüm hemen arkalarına gelmeden önce değerli kürklerini ıslatmakta tereddüt edermiş gibi yan yana suyun kıyısında duruyorlardı. Tehlikenin yaklaştığını haber verir gibi başka bir tilki bitkin bir halde sürüklenerek geldi, alevlerin çoktan bir duvar gibi yükselmekte olduğu karşı kıyıdan kaçıp yüze yüze geldiğinden bir paçavra gibi yumuşamıştı. Bu tilki kendine güvenli bir yer almak için sudan çıkarken Niua'nın bir misli büyüklüğünde yaşlı bir ayı ormanın içinden büyük bir patırtı ile soluya soluya fırlayıp suya dalıyor ve açığa doğru yüzüyordu. Daha küçük başka yaratıklar kayıp kayıp gelerek kıyının bir yerine sıvışıyorlardı.

Niua ağır ağır suya girdi. Miki, su omuzlarına yükselinceye kadar arkasından gitti, sonra durakladı. Ateş şimdi pek yakındı ve bir koşu atı yürüyüşüyle ilerliyordu. Duman ve

kül bulutlan gölü koruyan ağaçlar kuşağı üzerinden dökülüyordu. Bunlar da tutuşmakta gecikmedi ve içinden garip ve titrek bağışmaların yükseldiğı bir duman ve sıcaklık karmaşası haline geldi.

Koyu dumanın ve artan sıcaklığın arasından Niua, dipten kesildiğı anda Miki'ye her zamanki çağrışım yaptı ve Miki bir inleyişle karşılık vererek onu izlemeye koyuldu. Kara kardeşinin öyle yakınında yüzmeye başladı ki burnu onun yanına dokunuyordu. Gölün ortasında Niua, oraya sığınmış olan öbür hayvanlar gibi yaptı; suyun üzerinde durmak için kollarını, bacaklarını oynatıyordu; fakat kalın kemikleri olan ve üzerinde yağ bulunmayan Miki için bu hareket pek kolay değıldi. Suyun yüzünde kalmak için yüzmesi gerektiğinden Niua'nın çevresinde bir süre dolaştı, sonra birdenbire bir çözüm yolu bulmuş gibi görünerek ayıya yaklaştı ve ön ayaklarını yavaşça onun omzuna koydu.

Göl şimdi bir ateş duvarı ile çevrilmişti. Alevler nefes alınamayan havada aşağıdan yukarıya yükseliyordu. Gürlemeler öyle sağırlaştırıcı bir hal almıştı ki canlı varlıkların acı çığlıklarını bastırıyordu. Sıcaklık dayanılmaz derecedeydi. Birkaç korkunç dakika süresince Miki ateş soluduğunu sandı. Niua, düzenli

olarak birkaç saniye ara ile başını suya daldırıyordu. Fakat Miki bu hareketi yaptıracak içgüdüye sahip değıldi; yaradılışı dolayısıyla, ölümü tam bir dalışa tercih ederdi.

Yangın başladığı kadar çabuk geçti; az önceki yeşil duvarlar yerinde şimdi katılaşmış, kömürleşmiş kırık dökük dallar yükseliyordu. Gürültü alevlerle birlikte azalmış ve boğuk, derin bir mırıltı haline gelmişti. Canlı yaratıklar ağır ağır kararmış ve yakıcı kıyıya yanaştılar. Göle sığınmış olanların büyük kısmı ölmüştü.

Kıyının az ötesinde sıcaklık hâlâ korkunç bir şiddettedydi. Daha günlerce yerin yüzü ateşle kaplı kaldı. Bütün gün ve arkasından gelen bütün gece süresince hiçbir yaratık gölden ayrılmadı, bununla birlikte hiçbir hayvan komşusunu avlamayı aklından geçirmedi. Büyük tehlike bütün yaratıkları büyük bir aile halinde birleştirmişti.

şafaktan biraz önce ateşin gerileyişi tamamlandı. Tufan gibi bir sağınak boşaldı. Ortalık aydınlanıp güneş kirli gökyüzünde parlayınca korkunç olayın sahne olduğı gölde, su üzerinde yüzen ya da kıyıda yatan hayvan leşlerinden başka hiçbir iz kalmadı. Aktörler ve onlar arasındaki Niua ile Miki çölleşmiş toprağa dönmüşlerdi.

Çöl Gezegeni Yıldız Gezegeni Aslı Niyazioğlu

24

RÜZGARLAR BİLİRLER ki eskiden Çöl Gezegeni, Çöl Gezegeni değildi. Yüzyıllarca, kumlarca evvelinde, rüzgârlar henüz birer küçük esintiyken yaşam bambaşkaydı... Çöl yoktu. Yeşil tepeliklerin üzerine koyu lacivert geceler gelirdi. Yıldızlar çıkardı.

halkların benzeri. Çiftçilik, tarım yapılır, ticaret filoları gelir giderdi. Sabahtan akşama kadar uğraşıp didinilirdi. İşte böyle bir gezegen. Diğerleri gibi.

Diğerlerinden tek farkı akşamları yaşanırdı. Yorgun köylüler, çiftçiler, fırıncılar, kadınlar ve çocuklar, herkes geniş çayırılıkta toplanırlardı. Çimlere yerleşir, günlük sohbetlere dalar, ondan bundan söz ederlerdi. Herkes

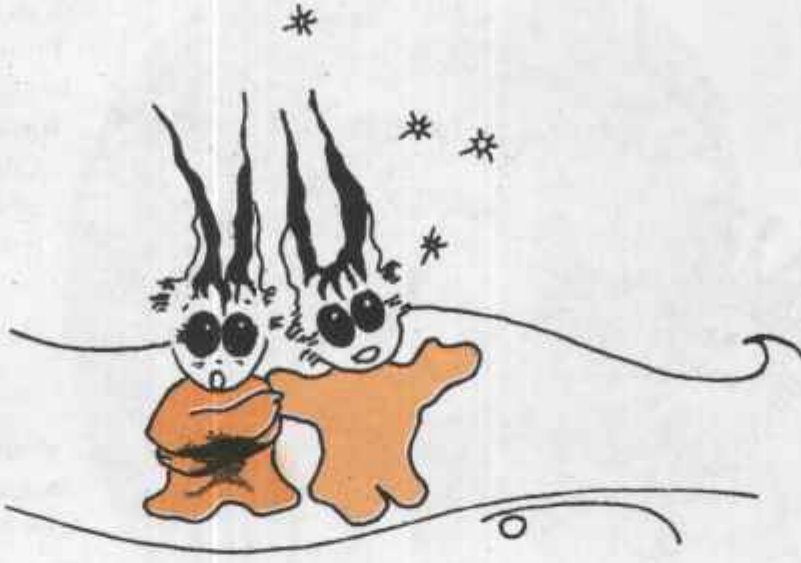
Resimler: Tülay Sözbir

geldi mi? Herkes
gelirdi. Yumuşak
karanlığı ve
sessizliği ile örterdi
çayırları. Sohbetler
yavaşça tükenir,
halk öylece
otururdu. Hiç
konuşmadan,
kıpırdamadan.

Ve uzaklardan,
çok uzaklardan bir
mırıltı gelirdi. Belli
belirsiz küçük bir
şarkıyı duyabilmek
için iyice

sessizleşilirdi. Esintiler bile soluklarını
tutarlardı. Şarkıyı söyleyen yaratığı
ürkütmekten çekinilirdi. Uiki'nin ise
bütün bunlardan hiç haberi yoktu
tabii ki. O, bir avuç büyüklüğündeki
sivri kulaklı, koskocaman kahverengi
gözlü yaratık sadece şarkı söylemeyi
bilirdi. Güvenli, güzel gecelerde
yuvasından çıkar, başını gökyüzüne
kaldırırdı. Ve başlardı mırıldanmaya.
Önceleri kendisi bile güç bela
duyabilirdi sesini. Sonra yavaş yavaş
mırıltısı belirginleşir, çevredeki
çimenlere, çiçeklere ulaşırdı.

Esintilere karışır, uzaklara taşınırdı.
Herkes dinlerdi Yumuşacık, küçük,
umutlu bir ses. Herkes severdi.
Gezegenin her köşesinde, her gece
Uikiler şarkı söylerdi.

Yıldızlar da dinlerlerdi Uikileri.
Daha sesleri tam olarak duyulamadığı
zamanlar bile en yakın dinleyicileri
yıldızlardı. Uikiler şarkı söyledikçe
gecenin derinliklerinde teker teker
başlarını çıkartırlardı ve dinlerlerdi.
Şarkı biterken, başka herkes için
duyulmaz olmuşken bile dinlemeye
devam ederlerdi. Bütün gece.

Uiki şarkılarından ve yıldızlardan
sonra gezegen halkı her gece büyük
mutluluklarla giderlerdi yataklarına.
Ve ertesi gün, gün ne kadar zorlu
geçerse geçsin, gecenin geleceğini
bilirlerdi.

Yıldızlara çok ama çok sevinilirdi.

İşte böyle bir gece, gezegenin kralı
gökyüzünü seyrederken, "Hep
yıldızlar olsa!" diye geçirmiş içinden.

"Halkım

ne kadar çok
seviyor yıldızları.

Bütün gecelerimiz gibi bütün günlerimiz de yıldızlarla parıldasa. Hep yıldızlar olsa." Ve masal başlamış. Kral o gece şatosunun balkonunda bir aşağı bir yukarı yürüyüp durmuş. Sabaha kadar gözüne hiç uyku girmemiş. Hep yıldızlara bakmış. Hep yıldızları istemiş. Ve sabah erkenden, şato daha yeni yeni uyanmaya başlamışken kabul salonuna gitmiş. Tahtına oturmuş. Nöbetçiler uykulu uykulu bakınmışlar. Neler oluyor

acaba, diye düşünmüşler.

"Prenslerimi çağırın," demiş kral. Prensler apar topar yataklarından kalkıp gelmişler. Ve tabii ki danışma kurulu, bakanlar, şövalyeler, nöbetçiler, hizmetkarlar da hazır ve nazırlarmış kralın karşısında.

"Hep yıldızlar olsa," demiş kral konuşmasını bekleyen kalabalığa.

"Dileğim budur.

Gezegemize sonsuz mutluluğu getirecek olan gün demeden gece demeden parlayan yıldızlardır."

Prensler kralın dileğini emir olarak yüklenmişler. Saygıyla önünde eğilip çekilmişler. Saray çok heyecanlanmış. Prenslerin yıldızları bulup getirmek için yolculuğa çıkacağı her köşeye, başkente ve gezegene yayılmış. Dört prens hazırlıklarını tamamlayıp yola çıktıklarında tüm şehir arkalarından çiçekler atmış. Tüm gezegen onlara iyi şanslar dilemiş.

Prensler, sessiz, fazla konuşmadan üç gece, üç gün at sürmüşler. Dere tepe yol gitmişler.

Nereye? Çayırırlıklardaki tüm sohbetler merak ederlermiş bunu. Uikleri dinlemeden önce hep prenslerin ne yapacağı konuşulur

olmuş. Yıldızlar tüm güzellikleriyle çıktıklarında da derin derin onlara bakılmış.

Her gece prensler yıldızların altında yol alıyorlarmış. Her sabah da yorgun halklarının karşısında. Kendilerine el sallayanlara gülümsüyorlarmış ama düşünceli ifadeleri kimsenin gözünden kaçmamış, çayırıklarda hep anlatılmış. Sonra bir gün, müjde de gelmiş çayırığa, Prensler gülümserken görünmüş.

Evet sadece dedikodu değil, gerçekten de gülümsemiş prensler. Çünkü üç gün, üç gecelik arayışlardan sonra Uikileri

öğrenmişler. Gezegenin dört bir yanından gelirlermiş yıldızlar. Dört prens dört yana ayrılmış. Dehlemişler atlarını, dört nala çıkmışlar yola. Gezegenin sınırlarına gidiyorlarmış. Korkunç dağların, sivri kayalıkların ve ölümcül yarların diyarına.

Cesur prensler onlar. Yıldızları ararlar. Gecelerce günlerce at sürerler. Kaç gün? Kaç gece? Yol bitmek tükenmek bilmemiş. Ama sonunda bir gün, sabaha karşı dağların dorukları görünmeye başlamış. Prensler gezegenin dört sınırına ulaşmışlar. Dördü de aynı anda kalın bir sisle kaplanmış.

Dördünün de atları aynı anda kişnemiş, bir adım daha gitmemiş. Dördü de inmek zorunda kalmış atlardan. Prensler iner inmez atlar yularlarını kurtarıp kaçmışlar.

Sislerin içinden uzaklaşan nal sesleri duyulmuş. Prensler sessiz bakakalmış. Ne yapsınlar? Yürüyerek devam etmişler yola. Yol? Hiçbir şey görünmüyormuş. Güç bela ilerliyorlarmış. Kayalar, kayalıklar. Kimsecikler yok. Dört prens

bulabilmişler.
Ve onlardan yıldızların her gece nerelerden geldiklerini

28 gezegenin dört köşesinde,
kayalıklarda güç bela ilerliyorlar.
Gezegenin bittiği yere gidiyorlar.

Kayalar sivri, üstelik kaygan.
Tökezlemişler. Aynı anda düşmüşler.
Dördünün de elleri yarılmış, kanamış.
Yine de devam etmişler. Sis iyice
kaplamış, uçurumdan yuvarlanmışlar.
Neyse ki birer ağaççık bulup tutunup
durabilmişler. Ama bacaklarında
korkunç ağrı. Durmamışlar.
Düştikleri yeri tırmanmışlar. Daha da
çoğunu tırmanmışlar. Tüm dikkatleri
ve cesaretleriyle ilerlemişler. Sonunda
birer geçit çıkmış her birinin önüne.
Kayaların arasında çatlaklar. Bu

çatlaklardan pırıltılar yayılıyormuş.
Prensler gezegenlerinin sonuna
geldiklerini anlamışlar.

Orada durmuşlar. Geçmemişler
çatlaktan. Sırtlarındaki çuvalları
indirmişler ve açılan çuvallardan
Uikilerin sivri kulakları belirmiş.

Meğerse prenslerin yolda rastladığı
Uikiler yardım etmeyi kabul
etmişmiş. Çuvaldan çıkan dört
Uiki, başlamış

mırıldanmaya. Yıldızlar
kulak kesilmiş. Uikilerin
şarkıları (dördü de
başka başka, ama
dördü de birbirinden
güzel) yıldızların kalbini
çalmış. Yıldızlar teker
teker geçmişler

çatlaktan. Uikilerin çevresinde
toplanmaya başlamışlar. Bunu
bekleyen prensler Uikleri kucaklayıp
koşmuşlar. Koşmuşlar da koşmuşlar.
Önde prens, prensin kucığında şarkı
söyleyen Uiki. Arkada yıldızlar...
Günlerce gecelerce yol gitmişler.
Kasabalarda konaklamışlar, hayran
hayran bakan köylülerin tarlalarından
geçmişler. Dört prens de tüm
gezegeni dolaşmış, orada burada
yıldızlar unutarak. Geceler
gündüzlere karışmış.

Prensler ve onları takip eden
yıldızlar gezegenin ortasında
buluşmuşlar. Başkent Kum Şehri'nde.

Tüm Kum Şehri sokaklara dökülüp coşkuyla karşılaşmış onları.. Prenslerle yıldızlar dört ayrı kapıdan girmişler şehre. Dört ayrı yoldan ilerlemişler sevinç çılgınlıkları arasında. Saraya varmışlar. Kabul salonuna girmişler.

Kralın önünde diz çökmüşler. Hepsinin yüzlerinde titrek gülümseyişler. Yorgunlar, yıldız tozuna iyice bulanmışlar. Ama ne kadar da mutlular.

Berberlerinde getirdikleri yıldızlar çarçabuk doldurmuşlar sarayı. Duvarlar yıldızlarla kaplanmış. Tavanlar da tabanlar da. Çatılar, bacalar, dolaplar, kap kaçak hep yıldız dolmuş, yıldız taşmış. Taşan yıldızlar bahçeye çıkmış. Bahçeden taşanlar sarayın çevresindeki sokaklara. Yıldızlar sokaklarca akarak tüm şehre yayılıyorlarmış. Uiki'nin şarkısının peşinden çatlaktan geçip prenslerin izlediği yolu takip edip saraya kadar geliyorlarmış. O kadar çoklarmış ki saraya sığmıyorlarmış tabii. Taşa taş evlere doluşmuşlar, halkın elbiselerine yapışmışlar, ağaçlara asılmışlar. Yavaş yavaş tüm gezegeni kaplamışlar. Üst üste yıldız birikmiş. Çatlaktan geri de dönemiyorlar, yeni gelenler var. Tepeleme yığılmaya başlamışlar.

Halk pek memnun. Artık yollarda yürümek zor iş. Artık tarlalarda çalışılmıyor. Artık evler yok. Artık

yollar yok. Herkes mutlu. Çünkü yıldızlar... Ne kadar da güzel parıldıyorlar. Bundan böyle güzel gezegenlerinin bir adı var: Yıldız Gezegeni.

"Bu gezegene yeni bir ad koymalı evet," demiş galaksinin diğer gezegenlerinde yaşayan coğrafyacılar. Hepsi aynı isimde birleşmiş: Çöl Gezegeni. Ne yıldızları görmüşler, ne halkın mutluluğunu. "Kumlarla kaplanmış her yer," demişler. Bir zamanların verimli tarlaları, işlek sokakları nasıl da çöle dönmüş. İnceleme konusu. Gezegenler arası coğrafya ders kitaplarında bu konuya da yer vermeli.

Bir gezginse tüm bu olaylardan yüzyıllarca, kumlarca, rüzgârlarca sonra şöyle yazmış hatıra defterine:

"Altınımsı kumların uzanıp gittiği, günlerin ve gecelerin birbirlerini unuttuğu, gölgelerin gizlere karıştığı yer, çöller, çöllerin tartışılmaz hakimiyeti, galaksinin bir unutulmuş köşesi: Çöl Gezegeni. (Gezegen halkının dilindeyse adı Yıldız Gezegeni). Kesintisiz çöllere rağmen mutlu mutlu yaşar buranın halkı. Oysa sert rüzgârlardan sıcak kumlardan başka hiçbir şey yok buralarda. Yüzyılları kumlar izler, kumları yüzyıllar. Ve aralarında upuzun rüzgârlar eser.

İkarus ile Daedalus

Acar elindeki ciltli kitaptan (*Çağdaş Bilgi-Öyküler ve Şiirler, ABC Yayınevi, 1994*) Daedalus ile İkarus efsanesini okudu bana. Girit adasındaki tutsaklıktan kaçmak isteyen İkarus'un kendine kuş tüylerinden yaptığı kanatlarla uçmaya çalışmasının öyküsü.

"Genç İkarus giderek heyecanlanıyor, daha hızlı kanat çırparak süzölmeyi, yükselmeyi ve alçalmayı deniyormuş.

'Dikkatli ol,' diye uyarmış babası, 'Heyecanına yenik düşme! Yüksekliğini iyi ayarlamalısın. Eğer çok alçaktan uçarsan denizden sıçrayan sular kanatlarını ıslatır, çok yüksekte uçarsan da güneşin sıcaklığı balmumunu eritir.'

Tam bu noktada Acar okumayı kesip sordu:

"Kanatların ıslanması neden sorun ki?"

"Çünkü kanatlar ıslanırsa ağırlaşır. Giysilerinle denize girdiğini

düşünsene "

"Yüzemem ki?"

"Evet yüzemezsin. Peki giysilerimiz ıslanınca neden ağırlaşır?"

"Çünküüü...

Giysilerimiz ıslanınca üzerinde su birikir. Bu su da ağırlık yapar."

"Evet. Denize de bu yüzden en az giysiyle gireriz. Hem giysilerimizle girersek güneşten de yararlanamadığımız için fena halde üşürüz. Ama bu efsanede bambaşka bir sorun var bence..."

"Bambaşka bir sorun mu? Nasıl yani?"

"Yani alçaktan uçmayla ilgili olarak İkarus'un babasının söyledikleri akla yakın, ama yüksekte uçmayla ilgili olanları bir daha okur musun?"

"...çok yüksekte uçarsan da güneşin sıcaklığı balmumunu eritir."

Acar bu cümleyi okuyup yüzüme baktı.

"Ne var ki bu cümlede? Doğru söylüyor adam."

"Biliyor musun? Bu efsaneyi çocukken okuduğumda da bir terslik olduğunu sezmiştim, ama şimdi bu tersliği daha iyi anlıyorum."

Acar'ın bütün ilgisi ayaklandı.

"Terslik mi?"

"Evet terslik, ama bu tersliğin ne olduğunu söylemeyi tabii ki düşünmüyorum. Sen bul, ya da en iyisi okurlarımıza sor."

Yukarda siyah olarak yazılmış cümlede bilimsel bir terslik var. Nedir bu? (Soruyu şöyle de sorabilirdim: Uludağ'ın tepesinde niye kar var?)

Çok küçük kardeşi olanlara...

Kitap okumanın yaşı var mıdır? Kitaplarda resim olmasaydı okumayı yazmayı bilmediğimiz zaman kitap da okuyamazdık. Oysa şimdi çocuk kitapları hazırlayan yazarlar ve çizerler birlikte çalışarak öyle kitaplar hazırlıyorlar ki, yazıları okumayı henüz öğrenmemiş küçük kardeşlerimiz de kitabın sayfalarını çevirip anlatılan öyküyü anlayabiliyorlar. Bu yüzden de artık kitap okuma yaşı, kitaptan yararlanma yaşı bebeklik yaşlarına indi. Hem küçük çocukların en hoşlandıkları şeylerden biri de kendilerine kitap okunmasıdır, değil mi. Bunu ablalar ve ağabeyler iyi bilir.

Şimdi size sözünü edeceğimiz kitap çok çok küçük çocuklar için hazırlandı. Yani bebekler için.

32

Bu kitabın iki yüzü var. Bu iki yüzde de iki ayrı öykü var, ama iki öykünün adı da Saklambaç Oyunu. Birinci öyküde tavşanlar hopluyor, öteki öyküde de Karabaş ortadan kaybolup sizin yüreğinizi hoplatıyor. Çok kalın kartondan renkli baskılı olarak hazırlanan bu kitabın öyküsünü Nuran Turan yazdı, resimlerini ise Mistik çizdi. Kitabı nasıl okuyacağınıza gelince. Bir yüzünden başlayıp resmini kardeşinize göstererek okuyorsunuz, sonra birden Karabaş, ya da tavşanlar ortadan kayboluyor. Kardeşiniz sayfada onları göremeyince elini uzatıp kapıları açıyor. "Ce-eee!" diye bağıyor tabii. İşte Karabaş, balkona gizlenmiş...

Bu tür katlamalı, oyunlu kitaplar genellikle ülkemize dışardan getirilir. Saklambaç Oyunu'nun tasarımı ise hep yapılmamış yapmaya, öykülerinde de yazılmamış yazmaya çalışan yazar Nuran Turan'a ait. Ünlü çizerimiz Mistik'la birlikte bizlere nice kitaplar hazırlamaları dileğiyle.

İstekler:Mavibulut. 0212-252 63 76

Mavibulut Yayınları

Artık **Kendim** Boyayabilirim Fatih Erdoğan
Artık Kendim Çizebilirim Fatih Erdoğan*

Uyuyamıyor musun Küçük Ayı? Waddell Firth

Kırçıl **Horoz** Ayla Çınaroğlu

Demet'in Bahçesi Ayla Çınaroğlu

Aç Tırtıl Eric Carle

Annem ve Ben Leyla Sakpınar

Kardeşim ve Ben Leyla Sakpınar

babam ve Ben Leyla Sakpınar

Dedem ve Ben Leyla Sakpınar

Sevgi Kitabı Nuran Turan **Attila Akdeniz**

Anneme Meler Oluyor? Özlem Mumcuoğlu Huban Korman

Fili Yuttu Bir Yılan Fatih Erdoğan

Beş Beyaz Benekli Baykuş Bana Bakıyor Fatih Erdoğan

Pabucumun Bağı Çözüldü Fatih Erdoğan

Okula Geç Kaldım Fatih Erdoğan

Dedem Bana Düdük Yaptı Fatih Erdoğan

Geçiyordum Uğradım Fatih Erdoğan

Ablam Bana Dil **Çıkardı** Fatih Erdoğan

Sınıfta Kaldım Haberim Yok Fatih Erdoğan

Kuşumu Kim Kışkırladı? Fatih Erdoğan

Beş Beyaz Benekli Baykuşun **Dönüşü** Fatih Erdoğan

Korkunç Korkuluğun Korkusu Fatih Erdoğan

Saklambaç Oyunu Nuran Turan **Mistik**

Pufpuf Ayı Bal Peşinde A. A. Milne Shepard

Pufpuf Ayı'nın Sıkışık **Günleri** A. A. Milne Shepard

Park Peri ve Belediye **başkanı** Dilek Aykul Bishku Betül Sayın

Bayan Tutu Modaya Uyuyor Melek Güngör Mustafa Delioğlu

Gökyüzündeki Tuhaf Delik Dilek Aykul Bishku Betül Sayın

Bir Işık Bin Işık Handan Derya Yıldırım Derya*

Kanaryamın Öyküsü Ayla Çınaroğlu Yaprak Berkkan

Al Takkeli Dev ile Mor Takkeli Dev Ayla Çınaroğlu

Serdar'ın Öyküleri Nuran Turan **Fehim Hadimoğlu**

Serdar'a Öyküler Nuran Turan **Saadet Ceylan**

Serdar'ın **Zaman** Yolculuğu Nuran Turan **Mehmet Koyunoğlu**

Babaannemin Öykü Sepeti Nuran Turan **Saadet Ceylan**

*

Küçük Prens Saint-Exupery

Uçurtmam Bulut Simdi Sevim Ak Behiç Ak

Seni Seviyorum Coco Güngör Köknel **Emine İnkaya**

Penguen Tigi'nin Özlemi Melek Güngör **Mustafa Delioğlu**

Onu **Seviyorum** Fatih Erdoğan **Attila Akdeniz**

Sen bir Kızılderişin Hannes Janosch*

Kırmızıfare Dergisi

Binbir Kitap

Kırmızıfare yıllarında "Nâzî" -Gâhî en Dayıoğlu ve Kırmızıfare (Yunus Sevgin)
(Görsel: Ayarın Kalem)

Kirazın en yeşilini yiyip
en kırmızısını yazdı da
Emet'li en öğretmeni
Türkiyeli en yazar yaptı...
5iz deyin ki Dayıoğlu
sanki bir tür Fadiş ama,
belki de uzatmalı Çalıkuşu...
Tırnaklarının izlerini taşıyor mu hâlâ
bizim köyün Babiâli yokuşu...

Kırmızıfare "okurlar" için çıkıyor.
Telefonla abone olabilirsiniz. Hemen arayın.
Tel.: (0212)252 63 75 - (0212)252 63 76
Faks: (0212) 244 08 60